

skrevet i en betænkning om »Kameraövervakning« (SOU 1996:88), særligt s. 31-49 og 293-301. Loven er optrykt s. 261-265.

Efter lovens § 2 skal tv-overvågningskameraer anvendes med tilbørligt hensyn til den enkeltes personlige integritet. Formålet med bestemmelsen, der ikke er strafsanktioneret, er at understrege, at al tv-overvågning kan indebære risiko for integritetskrænkelser, og at den derfor bør foretages under ansvar og med almen hensyntagen til medmenneskerne, jf. SOU 1996:88, s. 34.

Efter lovens § 3, stk. 1, skal der ved tv-overvågning som hovedregel ved *skiltning* eller på anden egnet måde orienteres herom. Kravet om skiltning gælder efter § 3, stk. 2, dog ikke politiets automatiske hastighedsovervågning og tv-overvågning af visse forsvarsområder m.v. Efter § 3, stk. 3, kan amtet (länsstyrelsen) meddele dispensation fra kravet om skiltning m.v., hvis særlige grunde (synnerliga skäl) taler for det. Dispensation kan kun gives i undtagelsestilfælde, hvor der findes at være et stærkt behov for at anvende tv-overvågning uden at oplyse herom, f.eks. hvor hensynet til orden og sikkerhed gør sig særligt gældende, herunder ved internationale sammenkomster, statsbesøg og lignende, jf. SOU 1996:88, s. 35. Der er i hele Sverige i perioden 1990-1995 alene givet 9 dispensationer efter denne bestemmelse, hvoraf 2 senere er ophævet af klageinstanserne, jf. SOU 1996:88, s. 89-90.

Tv-overvågning af steder, hvortil der er almindelig adgang (plats dit allmänheten har tillträde) kræver efter lovens § 4, stk. 1, jf. § 7, *tilladelse* fra amtet. Undtaget fra tilladelseskravet er alene ganske særlige former for tv-overvågning, herunder ved hastighedskontrol, sikring af arbejdsmiljø og lignende.

Efter forarbejderne til loven (jf. SOU 1996:88, s. 36) omfatter begrebet »steder, hvortil der er almindelig adgang« bl.a. butikslokaler, men ikke »baglokaler« som bl.a. personalerum, lagerrum, kontorer. Der kræves således efter loven ikke tilladelse til tv-overvågning af de sidstnævnte lokaler.

For at opnå tilladelse til at foretage tv-overvågning skal ansøgeren kunne godtgøre, at vedkommende har en berettiget interesse i overvågningen, og at denne interesse ikke lige så vel kan tilgodeses på anden måde, jf. lovens § 5, stk. 1. Vurderingen af, om der kan meddeles tilladelse til overvågningen beror i øvrigt på en afvejning af på den ene side hensynet til beskyttelsen af enkeltpersoners integritet og på den anden side de berettigede hensyn, der kan ligge bag ansøgningen.

Hvis overvågningskameraet er rettet mod *ansatte*

på en arbejdsplads følger det endvidere af lovens § 8, stk. 2, at ansøgningen til amtet skal vedlægges en udtalelse herom fra et organ eller en organisation, der repræsenterer de ansatte. Organisationen kan desuden klage over amtets afgørelse til en forvaltningsdomstol. De ansattes repræsentanter skal også inddrages ved ansøgning om dispensation fra kravet om skiltning efter § 3, stk. 3.

Retsstillingen i Sverige kan herefter sammenfattes således:

Butikslokalet: Tv-overvågning kræver tilladelse fra amtet, og der skal ved skiltning orienteres herom. Repræsentanter for de ansatte skal inddrages, hvis tv-overvågningen retter sig mod en arbejdsplads.

Lagerrum, personalerum og kontorer: Tv-overvågning kræver ikke tilladelse, men der skal ved skiltning orienteres herom. De ansattes repræsentanter skal ikke inddrages.

3.1.2. Reformovervejelser

Reglerne om tv-overvågning er for tiden under revision i Sverige. Et udvalg har i den under pkt. 3.1.1. nævnte betænkning nr. SOU 1996:88 bl.a. anbefalet, at tilladelsesordningen i vidt omfang afløses af en anmeldelsesordning for så vidt angår banklokaler, postkontorer og butikker, hvis (1) formålet med tv-overvågningen alene er at forebygge eller afsløre kriminalitet, (2) tv-overvågningskameraet er fast monteret og forsynet med fast optik, og (3) tv-overvågningskameraet ikke er indstillet på en sådan måde, at overvågningen fremstår som åbenbart krænkende. Efter den nugældende praksis hos amterne (länsmyndighederne) står disse former for forretningslokaler for ca. 61% af de årligt meddelte tilladelser til tv-overvågning.

Det foreslås, at der i disse tilfælde i stedet skal indgives en anmeldelse til amtet om tv-overvågningen, og at denne anmeldelse skal give myndighederne grundlag for at vurdere, om der skal foretages inspektion. De faglige organisationer skal efter forslaget ikke inddrages i disse sager.

Kravet om tilladelse opretholdes i princippet uden for de ovennævnte tilfældegrupper. Ordningen med høring af og klageret for de faglige organisationer skal efter forslaget opretholdes i disse sager.

Herudover foreslås bl.a. ophævelse af amtets adgang til undtagelsesvis at dispensere fra kravet om skiltning i særlige tilfælde.

Et lovforslag på grundlag af betænkningen er fremsat i Riksdagen den 29. januar 1998. Lovforslaget svarer i det væsentlige til udvalgets forslag, idet det dog